

Gezelschap kan, maar hoeft niet

Senioren, bewoners van een verpleeghuis én een groep jongeren met een beperking delen samen een gebouw in nieuwbouwwijk Hof van Holland.

Maarten Reith

Nijmegen

In de gezamenlijke huiskamer van wooncomplex Aaron schuiven José van Lieshout (62), Annie Vos (84) en Koen Kampmeindert (17) samen aan de grote tafel aan. Het is de eerste keer dat ze hier komen kijken sinds ze in maart in deze nieuwbouw zijn komen wonen - de huiskamer is nu net pas klaar, alles ruikt nog nieuw. „Gezellig”, vindt mevrouw Vos. „Je wordt op den duur toch wat meer op jezelf, maar je kunt niet altijd alleen blijven zitten.”

Ze is een van de bewoners van de zorgappartementen die ZZG Zorggroep in Aaron heeft gemaakt voor oudere mensen met dementie of lichamelijke klachten. Veel tijd brengen ze door op hun eigen afdeling, maar voor wie dat mogelijk is, is een uitstapje naar deze huiskamer ook een optie.

Dat geldt ook voor Koen Kampmeindert. Hij vormt samen met een stel leeftijdsgenoten met een verstandelijke of meervoudige beperking Majstro, een woongroep op de begane grond van het nieuwe wooncomplex in Lent, midden in Hof van Holland. Behendig slingert hij zijn rolstoel tussen de meubels door. „Leuk al die mensen”, vindt hij.

Wijntje

José van Lieshout kijkt ook uit naar al die ontmoetingen met de andere bewoners van Aaron. „Dat is een belangrijke reden dat ik hier ben komen wonen”, zegt de huurder van een seniorenwoning van Talis. „De kinderen zijn de deur uit, ik woon alleen. Zo'n plek met een gezamenlijke huis-

Je kunt wel de kans vergroten dat er onderling iets ontstaat

– Ronald Leushuis, Talis

kamer trok me aan. Het fijne is: je hoeft er niet naartoe en als je op jezelf wil zijn, kan je dat gewoon doen. Maar sinds ik hier sinds 1 maart woon, heb ik al een aantal leeftijdsgenoten ontmoet en zelfs samen een wijntje gedronken. Daarvoor doe je het.”

Talis-bestuurder Ronald Leushuis, ZZG-bestuurder Angela Jansen en Majstro-voorzitter Wim Dokter glunderen als ze de bewoners zo horen praten. Zij verwoorden precies wat de achterliggende gedachte is van dit unieke project. „In zo'n gebouw als dit is er meer kans op ontmoeting en omkijken naar elkaar dan wanneer we als zorginstelling helemaal ons eigen pand hebben”, zegt Jansen. „Onze bewoners komen uit Boszicht in de wijk Brakkenstein. Een bewoonster woonde eerder in de Orangerie in Malvert, en die is hier weer een huurster van Talis tegengekomen die eerder vrijwilligster was in de Orangerie. Dat is een mooi voorbeeld.”

De organisaties gaan zelf geen activiteiten organiseren in Aaron. „Dat laten we aan de bewoners over”, zegt Leushuis. „Een gemeenschap laat zich niet maken, dat kun je niet afdwingen. Je kunt wel de mogelijkheden scheppen en de kans vergroten dat er onderling iets ontstaat. Dat hebben we hier gedaan. Over een jaar zullen we zien hoe dat heeft uitgepakt.” De hoop dat er iets moois groeit, is er natuurlijk wel. „Er is vergrijzing, vereenzaming, een toename van zorgkosten. Dit is een van onze antwoorden daarop”, zegt Leushuis. „Je hoopt dat mensen hier naar elkaar omkijken, iets voor elkaar proberen te betekenen, dat er een vorm van naoberschap ontstaat. Het is een zoektocht, maar we hopen daar iets aan te kunnen bijdragen.”

▲ Koen Kampmeindert, Annie Vos en José van Lieshout (van links naar rechts) in de huiskamer van Aaron.

► De tuin moet nog worden ingericht. FOTOS: BERT BEELEN

len we zien hoe dat heeft uitgepakt.” De hoop dat er iets moois groeit, is er natuurlijk wel. „Er is vergrijzing, vereenzaming, een toename van zorgkosten. Dit is een van onze antwoorden daarop”, zegt Leushuis. „Je hoopt dat mensen hier naar elkaar omkijken, iets voor elkaar proberen te betekenen, dat er een vorm van naoberschap ontstaat. Het is een zoektocht, maar we hopen daar iets aan te kunnen bijdragen.”

‘Majstro is hun nieuwe gezin’, zegt een vader

Acht jonge mensen met een verstandelijke of meervoudige handicap vormen sinds kort woongroep Majstro. Het is een initiatief van hun ouders, die een nieuwe toekomst voor hun kinderen zochten.

Maarten Reith

Nijmegen

Tot voor kort woonden de acht jongeren van woongroep Majstro nog thuis. Ze hebben een verstandelijke beperking, een deel is ook afhankelijk van de rolstoel. Hun hele leven zijn ze thuis door hun ouders verzorgd, dag en nacht. Nu hebben ze allemaal een volledig aangepaste woon-slaapkamer en vinden ze in de ruim opgezette huiskamer met open keuken gezelligheid in de aanwezigheid van leeftijdsgenoten. Een vast team zorgmedewerkers staat 24 uur per dag voor hen klaar.

„Het is de bedoeling dat ze samen oud worden. Eigenlijk is dit hun nieuwe gezin”, zegt Wim Dokter, een van de ouders en voorzitter van de stichting Majstro. „Als ouders blijven we allemaal heel betrokken. Dat is de opzet.”

Sinds 2014 heeft hij samen met de andere ouders gewerkt aan deze bijzondere woongroep. Ze zochten een kleinschalige woonvoorziening voor hun gehandicapte zoon of dochter, niet in een grote zorginstelling en ook niet aan de rand van de samenleving. „Onze kinderen houden heel veel van mensen om zich heen, van levendigheid. Daarom zijn we zo blij met deze plek, midden in nieuwbouwwijk Hof van Holland.”

Er zijn tien plaatsen in Majstro waarvan er nu acht gevuld zijn. Dokter: „We zoeken een mix van kinderen die wel en niet rolstoelafhankelijk zijn, en van verschillende niveaus qua verstandelijke beperking. Dan kunnen ze zich aan elkaar optrekken, of juist wat voor elkaar betekenen.”

Commandant

Wooncomplex Aaron is vernoemd naar Julian Aaron Cook, een Amerikaanse commandant tijdens de Oversteek over de Waal op 20 september 1944. Het bestaat uit 48 seniorenwoningen (60-plus) van woningcorporatie Talis, 36 appartementen van ZZG Zorggroep voor ouderen die zorg nodig hebben (vier verdiepingen van elk negen appartementen), en woongroep Majstro voor tien jongeren met een (meervoudige) beperking.